

Політ

Літак — створене людськими руками казкове диво — відірвався від землі.

Хлопчик у кабіні схопився за сидіння й затамував дух: літак піднімався просто в обійми неба. Щелепи Фреда були стиснуті від зосередженості, а пальці смикалися, повторюючи рухи пілота, який сидів поряд: ручка керування, газ.

Літак задривав, набираючи швидкість. І полетів назустріч сонцю, що заходило, понад звивистою річкою Амазонкою. Фред спостерігав за чорною плямкою на широкій синій стрічці — відображенням шести-місного літака, який невпинно наближався до Мауса — міста на воді. Відкинувши пасма волосся, що лізли в очі, хлопчик притиснувся чолом до вікна.

За Фредом сиділи двоє дітей — дівчинка з молодшим братиком. Обидва мали вигнуті брови, довгі вії

та смагляву шкіру. На посадковому майданчику дівчинка сором'язливо тулилася до батьків, аж поки не настав час вирушати. Тепер же вона щось мугикала собі під ніс, дивлячись у вікно на річку. А її братик жував ремінь безпеки.

За ними сиділа бліда дівчинка з білявим волоссям, що спадало аж до талії. Місце поряд з нею було порожнє. Вона весь час торсала комірці блузки, що сягав підборіддя, і кривилася. У вікно дівчинка не дивилася — мабуть, не хотіла.

Посадковий майданчик, звідки вони щойно злетіли, був запилений та майже безлюдний — просто смужка асфальту під нещадним бразильським сонцем. Двоюрідний брат наполіг, щоб Фред одягнув шкільну форму із джемпером. Тож тепер, сидячи в розпеченій, задущливій кабіні, хлопчик почувався так, ніби його підсмажували на повільному вогні.

Двигун завив, і пілот, спохмурнівши, натиснув на важіль керування. Це був літній чоловік — певно, військовий. З його носа визирали жорсткі волосинки, а нафабрени сиві вуса, схоже, не підкорялися законам гравітації. Він натиснув на газ, і літак став ще більше набирати висоту, занурюючись у хмари.

Коли вже майже стемніло, Фред занепокоївся. Пілот-бо став відригувати — спершу потихеньку, а потім дедалі сильніше й частіше. Його рука смикнулася, і літак зненацька стрибнув ліворуч. За спиною Фреда хтось скрикнув. У вікні замість річки було видно лише зелений килим дерев. Пілот зойкнув, пробурчав щось і потягнув назад важіль газу, зменшуючи швидкість. І закашлявся — наче його хтось душив.

Фред пильно придивився до обличчя пілота, що вже набуло такого самого сірого кольору, як і вуса.

— Сер, з вами все гаразд? — спитав хлопчик. — Може, я допоможу якось?

Пілот, задихаючись, похитав головою та натиснув щось на панелі керування. Шум двигуна стих, і ніс літака різко нахилився вниз. Дерев неначе стали збільшуватись і збільшуватись...

— Що відбувається? — вигукнула білява дівчинка. — Що він робить? Зупини його!

Малий смаглявий хлопчик заверещав. Пілот на якусь мить міцно стиснув зап'ясток Фреда. А тоді — розм'як і стукнувся головою об панель керування.

І небо, що якісь там кілька секунд тому здавалося таким надійним, стало безсилим та відпустило літак.

Зелена темрява

«**М**оже, я вже помер? — подумав на бігу Фред. — Та ні — мертві начебто спокійніше поводяться».

Його ноги й руки дрижали від гудіння полум'я та припливу крові.

Навколо панувала чорна ніч. Фред, не сповільнюючи бігу, спробував набрати в легені повітря й покликати на допомогу. Але горлянка пересохла, і він відчував присмак попелу. Щоб з'явилася слина, хлопчик натиснув пальцем на корінь язика й заволав:

— Є тут хтось? Рятуйте! Пожежа!

На ці крики відгукнулося тільки полум'я: дерево за спиною Фреда потонуло в безлічі яскравих язичків. Загуркотів грім... Оце й уся відповідь.

Пойнята полум'ям гілка тріснула й відвалилася від дерева, охоплена незліченними яскраво-червоними іскрами. Фред відскочив назад, у темряву,

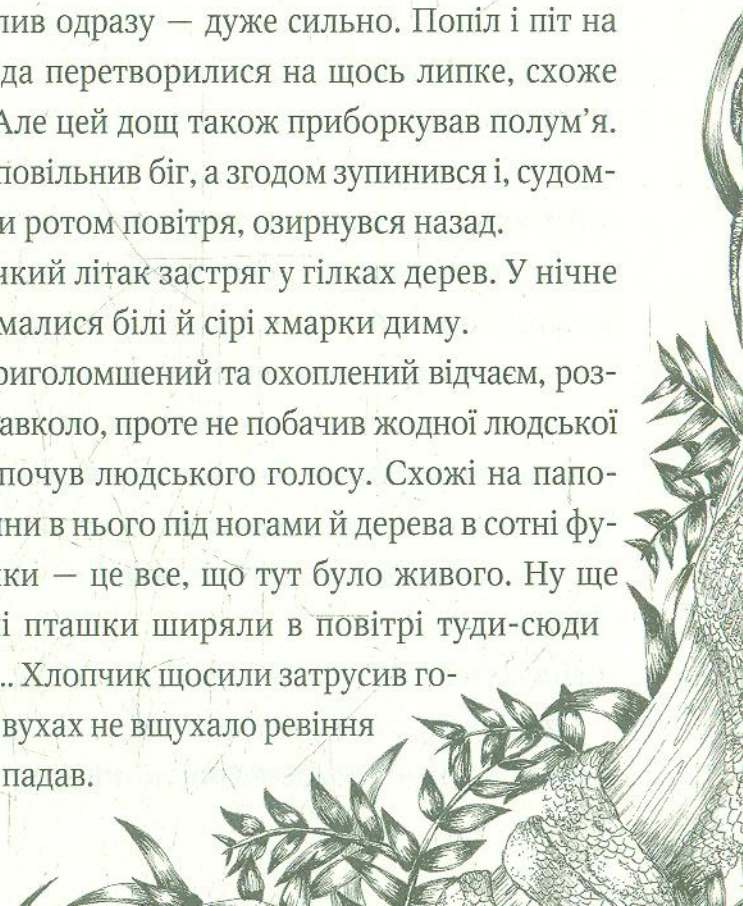
і вдарився потилицею об щось тверде. Гілка впала точно на те місце, де хлопчик стояв кілька секунд тому. Ковтнувши жовч, що підступила до горлянки, він знову кинувся бігти — ще швидше й несамопитіше.

Раптом Фредові на підборіддя щось упало, і він, пригнувшись, ляснув себе по обличчю. Але це була всього-на-всього крапля дощу.

Дощ полив одразу — дуже сильно. Попіл і піт на руках Фреда перетворилися на щось липке, схоже на смолу. Але цей дощ також приборкував полум'я. Хлопчик уповільнив біг, а згодом зупинився і, судомно хапаючи ротом повітря, озирнувся назад.

Невеличкий літак застряг у гілках дерев. У нічне небо підіймалися білі й сірі хмарки диму.

Фред, приголомшений та охоплений відчаєм, розирнувся навколо, проте не побачив жодної людської істоти, не почув людського голосу. Схожі на папороть рослини в нього під ногами й дерева в сотні футів заввишки — це все, що тут було живого. Ну ще перелякані пташки ширяли в повітрі туди-сюди й кричали... Хлопчик щосили затрусив головою — у вухах не вщухало ревіння літака, що падав.

Волосинки на руках були обпалені й смерділи яйцем. Фред помацав чоло: одна брова обгоріла, і якась частина її залишилась на пальцях. Він витер цю брову рукавом сорочки.

Що ж до тіла — одна холоша штанів була розірвана від самого низу аж до кишені, але він не відчував, що якась із кісток зламана. Хоча спина й шия страшенно боліли, від чого власні руки й ноги здавалися Фредові далекими й чужими.

Аж раптом із темряви пролунав голос:

— Хто тут? Не підходь до нас!

Хлопчик, у вухах якого й досі гуло, схопив перший-ліпший камінь і пожбурих його туди, звідки почувся голос. А тоді — сів навпочіпки під деревом і скулився, готовий підстрибнути чи кинутись навтьоки.

Серце гупало, наче барабан, на якому грали соло. Фред намагався не дихати.

— На Бога, не кидайся більше! — вигукнув той самий голос.

Дівчачий.

Фред визирнув з-за дерева. Місячне сяйво просочувалося крізь темно-зелене листя дерев, і від них

стелилися по землі довгі тіні. Хлопчик побачив два кущики й почув шелестіння.

— Хто тут? Хто ти такий? — запитав хтось з-за другого кущика.

Фред примружився, відчуваючи, як уцілілі волосинки на руках стають дибки.

— Будь ласка, не чіпай нас, — знову почулося з-за кущика.

Вимова була не британська — якась м'якша. І голос був точно дитячий, а не дорослий.

— Це ти лайном у нас кинув? — обурився голос.

Хлопчик поглянув на землю. Виявляється, він пожбурих у кущі закам'яніле лайно, що пролежало тут, мабуть, роки.

— Ну... так.

Фредові очі потроху звикали до темряви, і хлопчик уже міг бачити блиск очей, що дивились на нього з-за сіро-зеленого кущика.

— Ви з літака? — спитав він. — Ви сильно постраждали?

— Так, постраждали! Ми ж просто з неба звалилися! — почувся з-за одного куща.

— Ні, не сильно, — сказав другий куш.

— Виходьте, — попрохав Фред. — Тут нікого нема — тільки я.

Другий куц розсунувся. Фредове серце аж підскочило. І дівчинка, і її братик були вкриті подряпинами, опіками й попелом, який змішався з потом та струменями дощу. Від цього на обличчях обох дітей утворилося щось на кшталт пасти. Але вони були живі — тобто Фред не залишився сам-самісінький невідомо де.

— Ви врятувалися! — сказав він.

— Звісно ж, урятувалися, — відповів перший куц. — Мертві начебто менш говірки, еге ж?

Під дощ, який лив мов з відра, вийшла білява дівчинка й поглянула без усмішки на Фреда, потім на інших двох дітей.

— Мене звати Кон, — сказала вона. — Це зменшувальне від «Констанція». Але я приб'ю кожного, хто мене так назве.

Друга дівчинка, нервово всміхнувшись, знизала плечима.

— Гарзд, — сказав хлопчик. — Як скажеш. А мене звати Фред.

— А я Лайла, — сказала дівчинка, до боку якої притулився братик. — А це Макс.

— Привіт.

Фред спробував усміхнутись, але від цього порізи на правій щоці страшенно заболіли. Тож він усміхнувся тільки лівою половиною обличчя.

Макс, охоплений безгучною істерикою, стискав руку сестри так міцно, що на її шкірі аж з'явилися плями. Дівчинка стояла, нахилившись в один бік — допомагала братику триматись на ногах — і вся трусилась, бо це було важко. Фред подумав, що вони схожі на двоголову істоту зі сплетеними руками.

— Твій брат сильно поранений? — спитав він.

— Він говорити не може — тільки плаче. — Лайла швидкими рухами погладила Максому спину.

Кон озирнулася назад, на вогонь, і здригнулася. Полум'я освітило її обличчя. Волосся в неї було вже не світлим, а сірим від попелу та брунатним від крові. А на плечі зяяла досить-таки глибока подряпина.

— З тобою все гарзд? — спитав Фред, протираючи очі, щоб дощ не заважав бачити. — Подряпина така сильна...

— Ні, зі мною не все гарзд, — процідила крізь зуби Кон. — Ми загубилися в амазонських джунглях. І є велика вірогідність, що на нас чекає смерть.